

Близнюки напроках

— Мишенятку-у-у!

Карлотта зосереджено звела брови. І чому, коли мамі щось треба, вона називає її мишенятком? Наче Карлотта — мале дитя.

Три тижні й чотири дні тому Карлотті виповнилося десять років. А в десять років — усі знають! — ніяка ти не мала дитина.

«Гірше за це її “мишенятко” — тільки коли вона сама піднімається в кімнату», — пробурмотіла про себе Карлотта.

«Ну все, начувайся!» — не встигла вона долічити до двох із половиною, як мамине «Карлотто, мишенятку!» вже долидало з коридору.

Карлотта уткнулась обличчям у свою улюблену м'яку подушку. На ній було вишито багато маленьких сонечок, і здавалося, ніби це зовсім і не подушка, а клаптик літнього моріжка. Вона навіть трішечки й пахла —

літнім моріжком. Зовсім трішечки, та все ж таки!..

Карлотта по-королячому повела носом і злегка підняла ріжок подушки.

— Ну що таке? — невдоволено озвалась вона.

— Привіт, мишенятку.— Мама зайшла до кімнати й сіла на краєчок ліжка — під нею заскрипів, пружинячи, матрац.

— На вулиці сонечко світить,— почала мама,— а ти цілими днями валяєшся та байдики б'єш...

Карлотта відсунула подушку від обличчя.

— І нічого я не б'ю,— запротестувала вона.— Я читаю.

Їй хотілося додати: «В усякому разі, читала, доки ти мені не перебила». Але цю фразу вона зволіла за краще вголос не говорити.

— Може, погуляєш із близнюками? — спитала мама.— Вони саме прокинулись, а мені треба ненадовго відлучитися в місто — забрати костюм із хімчистки.— Вона взяла в руки доньчину книжку й перегорнула кілька сторінок.— Оце і є твоє читиво? Книжка про вампірів?

Карлотта відкинула подушку, вихопила книжку з маминих рук і миттю сховала під ковдру. Вона

любила книжки про вампірів. Ще не вистачало, щоб мама відбирала в неї книжки!

— А чом би й ні? — спитала вона сумирно. — Це дуже цікава книжка, мені її тато подарував.

— Ах, он воно що, — зітхнула мама й підвелася з Карлоттчиного ліжка. — І як я раніше не здогадалась... Прошу тебе через десять хвилин бути внизу. А я тим часом одягну близнюків.

Карлотта закотила очі й ледве стрималася, щоб не вилаятись. Книжка була страшенно цікава, не можна ж просто так узяти й закрити її на найцікавішому місці! Але заперечувати — безглуздо, це вона чудово знала: близнюки — на першому місці.

— Авжеж, — пробурмотіла Карлотта, — вони важливіші за геть усіх. — У цей час мама вже спускалася сходами й не могла почути її слів. — Так нечесно!

Карлотті кортіло провести вихідні з мамою та її новою сім'єю. Після того як батьки два роки тому розлучилися, такі вихідні випадали рідко. Але від самого свого приїзду вона тільки те й робила, що няньчилася з близнюками. Без них і кроку ступити було не можна.

«А щó хочу я,— пирхнула Карлотта,— тут, судячи з усього, нікого не цікавить!»

За якийсь час Карлотта вже неохоче котила візок із близнюками тихою вуличкою. Візок був широкий і громіздкий, тому часом доводилося докладати неабияких зусиль, лавіруючи між автомобілями, що намагалися припаркуватись. А коли на шляху трапилася вибоїна й близнюків добряче трусонуло, вони відразу ж почали пхинькати.

Карлотта зробила мужню спробу вгамувати гнівний крик, що підступав до горла, та зрозуміла, що це не вихід: близнюків — двоє, і вони вже виспались. Якщо вони схочуть, то можуть кричати годинами без передиху... цього вже навчив дівчинку гіркий досвід.

Карлотта нахилилася до малюків і погладила їх по голівках:

— І нічого страшного, правда ж? Дивіться, ось уже й парк!

Леннарт і Лоренц перестали плакати — але, мабуть, лише для того, щоб набрати в легені якомога більше повітря й продовжити на повній гучності. Вони кричали й тоді, коли Карлотта везла їх крізь широкі ворота до парку, повз дитячий майданчик, уздовж озерця з качками, коли шукала вільну лавку в затінку...